

АБОНАМЕНТЪ:

За България, за 6 м.—7 л.

За странство за 6 м.—14 л.

Единъ брой 10 ст.

ВЪСТНИКЪ

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖА

Излиза понеделникъ, ср

251

Градската библиотека

Б.

ТВЪТЪ

Претенциите на Турция и бесарабският въпросъ. — Ромънската статистика за Добруджа. — Чуждия и ромънския печатъ по присъединението на Бесарабия къмъ Ромъния. — Положението въ Ромъния. — Нападението на Остенде и Зебрюге и жертвите на англичаните. — Смъртта на Ризова. — Нови успѣхи на германците на западния фронтъ.

И. Тодоровъ.

Претенциите на Турция и Бесарабския въпросъ.

Злобата на деня у насъ сж претенциите на Турция за териториални компенсации и бесарабския въпросъ. Нашиятъ печатъ обсъжда съ видимо раздражение тия два важни въпроса, защото тѣ засягатъ жизнени интереси. До вчера, освѣтъ протестътъ на украинци, другъ гласъ въ чужбина почти не се чуваше по въпросътъ за присъединението на Бесарабия къмъ Ромъния. Това, разбира се, още не означаваше успѣхъ за нашите заддунавски съседни; имаше по-важни точки, които отвлѣчаха вниманието на свѣта. На онова, което стана преди седмица въ Кишинеу, се гледаше като на пѣщо временно, което ще дойде на реда си за обсъждане. А ромъните въ това прѣходно време се надирѣваряха въ бързината си, за да спечелятъ единъ свѣршенъ фактъ. Реагирането дойде на своя редъ. Прѣвъ »Пестеръ Лойдъ« изля студентъ дупъ върху главите на янките управници и повитъ политици — професори. Онова, което цитирахме въ миналия брой на нашия вѣстникъ, е единъ хладилникъ за разпалената ромънска фантазия. Въ Ямпъ ще има много да се замислятъ и още веднѣжъ да разбератъ, че международните въпроси не се решаватъ съ фарсове. Маджарите и тоя пътъ открито заставатъ на своите по-раншни позиции срещу своята нападателя изъ засада.

Хубавите думи и трѣзвите мисли на »Пестеръ Лойдъ« сж една утѣха за насъ въ тия минути на тежки изпитания. Буда-Пеща още веднѣжъ дойде да подчертае своите чувства на симпатии къмъ България и общността въ интересите на изпитаните въ кървите приятели. Ний пѣма освѣтъ и тоя пътъ да и благодаримъ. Унгария за лишенъ пътъ доказва, че тя и днесъ още поддържа оная насока въ политиката си на Балканите, която не се люшка отъ повзвацията на мимолетните интереси и неоправданите чувства. На пѣщата тя по право гледа трѣзво и съ огледъ на бъдещето. За Унгария е безъ значение, кой днесъ държатъ кормилото на държавния корабъ въ Ромъния; за нея тѣ сж все вчерашните ромънски управници, които прѣко или косвено докараха изневѣрата въ съюзническата клятва.

Каква разлика между обществените настроения въ Унгария и Турция? По всички лъчи, че въ Цариградъ сж изгубили политическия компасъ. А люшканята днесъ сж крайно опасни въ срѣдата на съюзните държави. Неприятелите, които стискатъ още здраво юмрука си, дебнатъ подобни моменти. 1913 г. ни научи да бъдемъ крайно осторожни и да гледаме на всяко несъгласие, като едно ослабление въ съюзническата мощъ. До сега ний побяждавахме благодарение на свое-

то единодушие и днесъ здраво държимъ за него. Обаче, има въпроси, които стоятъ надъ нашите чувства и дѣтвуватъ на здравия ни разумъ. Единъ отъ тия крупни въпроси е съдбата на блѣморския ни бръгъ, който е въ неразривна връзка съ владѣнето на териториалната явица между Марица и Мѣста, върху която турците прѣдизвяватъ неоправдани претенции, граничащи съ изневѣра.

Напразно нашите източни съюзници поддигатъ въпросъ за корекция на турско-българската граница върху основа принципътъ на народността; напразно тѣ харчатъ енергията си въ една насока, която може да имъ донесе само разочарования. Днешниятъ образъ на блѣморския край никакъ не прилича на она отъ прѣди балканската война. Заселването следъ 1913 година на известно число български българи, които бѣха насила прокудени отъ Азиатска и Европейска Турция, е едно събитие, за което не може да не се държи смѣтка. Къмъ пѣтните български маси, населящи блѣморския ни край прѣди, още името на турско плѣме да бѣше познато на Балканите, следъ балканската война се притури едно грамадно число дѣятелни българи, изгнаници изъ грѣцка Македония, Мала-Азия и Цариградския и Одринския вѣлаети, които, освѣтъ силата на своето национално съзнание, донесоха съ себе си упоритостта на расата ни и отвърщението отъ чуждото владичество. Днесъ блѣморския ни край въ етническо отношение има българска асимилация. Населението отъ р. Марица до р. Мѣста и отъ Бѣло море до отарата турско-българска граница, къмъ края на 1916 година, споредъ най-точни прѣсметания, се разпредѣля:

Българи екзархисти	127,736
Българи патриархисти	30,374
Българи мухамедани	72,846
Гърци	9,600
Гагаузи	2,460
Ерменци	2,024
Евреи	4,900
Разни	295
Турци	136,776
Албанци	600
Цигани	931

Днесъ вече и тия цифри не изразяватъ статистическата точностъ, защото, следъ започването на общо-европейската война, къмъ българското население се притуриха още няколко десетки хиляди българи, избѣгали изъ поробената отъ съюзниците ни отъ 1912/1913 г. Македония.

Следователно, споредъ прѣброяването отъ прѣди година и половина, нетурския елементъ въ блѣморския ни край наброява 252,235 души, а турския, включително албанците и циганите, 138,307. Къмъ тая етнографическа картина, заслужава да се изтъкне и голия фактъ, че околните по самия дѣсенъ бръгъ на рѣката Марица — Деде-агашка, Димотинка, Софлийска, Ортакойска, Одринска и Мустафашенска, т. е. цялата крайрѣчна зона, сж населени изключително съ българи екзархисти и българи патриархисти.

Ако къмъ тия сухи цифри, чиято хладна

стойностъ говори достатъчно силно, притуримъ значението, което блѣморския ни бръгъ има за бъдещето на България, всеки ще разбере слабостта на турските претенции, въ огледъ важността на нашите национални и стопанско-економически интереси. Въ миналия брой на нашия вѣстникъ, ний изтъкнахме, че за южна и северна България, блѣморското ни крайбрежие прѣдставлява единъ свободенъ прозорецъ, единъ истински отдушникъ при задуха. Съ границите, които се очертаха отъ кървавия пожъ на родната ни армия, България, безъ блѣморския бръгъ, ще се задушава въ своите непроницаеми стѣни. А това ще бѣде една нова причина на бъдещи безпокойства на Балканите, отъ които, както не единъ пътъ сме заявявали, ний отримително бѣгаме.

Искаме въ туй отношение добръ да бъдемъ разбрани. Нашата целъ въ и следъ войната е: тѣсно единение между държавите отъ четворния съюзъ. Ний здраво държимъ на неговата крѣпкостъ и искаме да не се подриватъ съ никакви опасни анекдоти и мимолетни печалби неговите основи. Той е призванъ другата да харий своите финансови и морални сили, а не въ празни домашни спорове, които, безъ да постигатъ цѣлевитъ резултати, сж отъ естество само пакостити.

Положението на бойните фронтове.

Възвѣстия отъ Щаба на Дѣйствующата армия за 26-априлъ 1918 г.

Македонски фронтъ. При Червената стѣна, следъ продължителна обща подготовка, силни французски щурмови групи се опитаха да проникнатъ въ нашите окопи, но бѣха отбити съ огънь. Северно отъ Битоля и на нѣколко мѣста въ завой на Черна артилерийската стрѣла отъ дѣтѣ страни бѣше по-оживена. Нашиятъ прѣдни частъ източно Добро поле прогониха съ бомби едно сръбско пѣхотно отделение. Южно отъ с. Хума и източно отъ Вардара отъ време на време огневата дѣйностъ отъ наша и неприятелска страна се усилява. Източно отъ Черна бѣше принуденъ да слѣзе задъ неприятелските линии единъ французски аеропланъ, който бѣ унищоженъ отъ огъня на нашата артилерия.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнически свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Нападението на армията на Генералъ Сикстъ фонъ Арнимъ върху височината Кемелъ, завърши съ пѣлни успѣхи. Височината Кемелъ, която владѣе Фландрийската долина е въ наши ръцѣ. Следъ силна артилерийска подготовка пѣхотата на генералитъ фонъ Зигеръ и фонъ Еберхарлтъ вчера сутринята почна щурмуването. Французките дивизии, които сѣ припадени къмъ английските войсковы части и натоварени съ отбраната на височината Кемелъ и зацѣпаващите я англичани при Вичети и Бренъ Вотеъ бѣдоха отхвърлени изъ позициите имъ. Разораното поле отъ гранатите при Санъ Елоа и при самия Санъ Елоа, биде заето отъ насъ. Сжщо захвме многобройните построения отъ неприятелъ бетонирани прикрития и уврѣженитъ дворища въ бойния теренъ. Пруските и баварските войсковы части щурмуваха селото и височината Кемелъ. Подъ закрилата на артилерията, която мажнѣ можеше да захвме позиции, пѣхотата на много мѣста можа да наирѣдне чакъ до потока Кемелъ. Ние захвме Дранутеръ и височината сѣверо-западно отъ Флейселхекъ. Отъ вчерашния денъ до сега сме изброили 8,000 убитива, въ по-голямата си частъ французи.

Навиза. Турците завзеха Карсъ.

А. Бораковъ.

Ромънската статистика за Добруджа.

Преодавна въ едно интервю, дадено на кореспондента на „Pesti Naplo“ Маргилманъ бѣ заявилъ, че българитѣ въ Сѣверна Добруджа съставляватъ една една десета отъ пълното население на областта. Въ „Журналъ де Доба“ отъ 27 мартъ т. г. ромънскиятъ сенаторъ д-ръ Драгическо, редомъ съ историческите легенди, които разглеждаме въ миналия брой на тоя вѣстникъ, дава и статистически данни, за да докаже, че българитѣ нѣматъ никакви етнически права върху Добруджа. Трѣбва, обаче, да признаемъ, че сенаторътъ е много по-вѣликодушенъ отъ ромънския държавникъ: докато послѣдниятъ ни дава само 10% българи, първиятъ показва числото имъ на 14%. Въ тѣхнитѣ смѣтки, отъ които трѣбва да се убѣди свѣта, че ромънитѣ иматъ едва ли не отъ паметвѣка безспорни права върху една провинция, която винаги си е оставала чужда за Ромъния, една отсѣпка отъ 4% въ полза на българитѣ все значи нѣщо...

Споредъ д-ръ Драгическо, българското население въ Добруджа винаги е било най-малобройно отъ всички други народности. Той привежда дори доказателства за това. Руска нѣкава статистика отъ 1879 година, чийто източникъ не благоволява да ни каже, била показала, че въ тулчанския окръгъ имало 3556 ромънски семейства сръбчу 2877 български и 2800 руски, татарски и др., а въ кюстендженския окръгъ—15251 ромъни, 8038 българи, 11,126 турци и 23496 татари.

Споредъ послѣднитѣ пъкъ ромънски статистики, въ двата окръга имало 186,334 ромъни сръбчу 43,363 българи и по-вече отъ 50,000 татари, руси и др., т. е. сръбчу единъ българинъ 4 ромъни.

„Руската статистика отъ 1879“ на д-ръ Драгическо е ново ромънско мошенничество. Въ 1879 г. руситѣ не можеха да правятъ статистика за населението въ Добруджа, защото още на 14 ноември 1878 год. бѣха прѣдали тая провинция на ромънскитѣ власти и бѣха се оттеглили отвъдъ Дунава.

Существова, наистина, една руска статистика за Добруджа, но не отъ 1879 г., а отъ 1877 г. Тя е съставена по разпорѣжданieto на князъ Черкаски въз основа на данни, извлечени отъ архивата на руското генерално консулство въ Русе, и е помѣстена въ руското официално издание „Материали для изучения Болгарии, напечатани по повелению ето императорскаго высочества главнокомандующаго армію, часть третья, выпускъ V, Вукурештъ, 1877 г.“

Споредъ тая статистика, въ Сѣверна Добруджа) християнското население се състои отъ 6720 български семейства, 2366 руски, 4725 ромънски и 538 грѣцки. Сръбчу 9086 славянски семейства (български и руски) е имало 4726 ромънски. Послѣднитѣ сѣ били съ близу 2000 семейства по-малко отъ българскитѣ. При това трѣбва да се забѣлжи, че ромънскитѣ семейства въ Добруджа се състояли почти изключително отъ трансилвански могоани—австрийски поданици, които идвали да зимуватъ съ стадата си въ Кюстендженско, и отъ бѣжанци изъ отвѣд-дунавскитѣ цѣлини, както и отъ десетъори изъ ромънската армія. Нито единъ, нито другитѣ не сѣ били единъ стабиленъ елементъ, какъвто е било българското население, което заемало, както заема и сега, най-плодороднитѣ мѣста на областта.

Послѣднитѣ ромънски статистики на д-ръ Драгическо заслужаватъ толкова вѣра, колкото и руската

му статистика отъ 1879 г. Ромънската дирекция на на отатистика никога не е давала въ своитѣ годишници и другитѣ си публикации статистически данни за езика на населението въ Добруджа и Ромъния.

За пародността на добруджанскитѣ жители има само частни и полуофицизни ромънски статистики, нагласени да се докаже, че Добруджа, която за ромънитѣ отъ 1878 г. бѣше населена „отъ чужди дивни плѣмена“ отъ година на година, се ромънизира. Достатъчно е, обаче, да се сравнитѣ даннитѣ, които даватъ различнитѣ автори на добруджански статистики, за да се види пълната тенденциозностъ и недостоверностъ на послѣднитѣ. Така, споредъ В. Когълицану¹⁾ въ Добруджа прѣзъ 1903 е имало 47,310 българи сръбчу 168,145 ромъни, а споредъ М. Владеску-Олт²⁾ пакъ прѣзъ оная година е имало 68,649 българи—сръбчу 161,823 ромъни, турци и татари. Годишнитѣ отчети³⁾ за 1911 г. на тулчанския и кюстендженския прѣсепти ни даватъ само 48,953 българи сръбчу 189,334 ромъни, а послѣдната ромънска статистика на д-ръ Драгическо ни посочва 43,363 българи сръбчу 186,334 ромъни.

Каква стойностъ иматъ ромънскитѣ статистики, показва и другъ единъ фактъ. Едини и ощи села прѣзъ различни години сѣ показвани ту като български, ту като ромънски, ту като „гагаузки“, ту като смѣсени, макаръ че населението отъ тия села не се е прѣсѣлавало. Единъ примѣръ. Споредъ годишния отчетъ за 1904 г. на тулчанския прѣсептъ въ голѣмото чисто българско село Вейдаутъ, Бабадашко, половината отъ населението е българско и половината гагаузки; въ отчетъ за 1910 г. на сѣщия прѣсептъ тоа село стави чисто „гагаузки“. Съ такова бързи етнически метаморфози е пълна ромънската статистика. Ромънската изобрѣтателностъ, за да избѣгне нарицателното „българинъ“, е създавала нова етническа разновидностъ „ромънски гагаузинъ“, който напомни твърдѣ много грѣцкото изобрѣтание „българогласни елени“.

И до сега за народността на населението въ Добруджа не существуетъ една обективна статистика, събрана и съставена по общоприетитѣ научни методи, въз основа на която бѣха могли да се правятъ напълно безпристрастни заключения за народностния характеръ на тая провинция. Но и безъ такава, има достатъчно факти, които показватъ, че Добруджа по чувства и стремежи не е била и не е ромънска страна. 38-годишния ромънски режимъ, който отричаше най-елементарнитѣ свободи и правди на добруджанското население, упоритиятъ отказъ на всички ромънски правителства да приравнятъ въ конституционно отношение тая провинция съ Ромъния, отмичането прѣзъ сегашната война на 25,000 жени, дѣца и старци, като граждански плѣнници и заложници, безбройни грабежи, издевателства, ограбвания, опожорвания и разрушения, извършени отъ ромънскитѣ войски и власти прѣзъ есенъта на 1916 г.—всичко тоа рѣсно, краснорѣчиво и убѣдително опровергава всички ромънски статистики за Добруджа.

¹⁾ V. M. Kogăliceanu. Debrugea, стр. 42.

²⁾ M. Vladescu—Olt. Constituția Dobrogei стр. 133.

³⁾ Expunerea situației județului Constanța pe anul 1911, стр. 6. Expunerea situației județului Tulcea pe anul 1911.

Умоляватъ се г.г. абонатитѣ на в. „Добруджа“ при подновяване на абонамента и прохѣна на адреситѣ си, НЕПРѢВЪВНО да съобщаватъ и ѿ на етикетчето, на което сѣ напечатани адреситѣ пъкъ.

Отъ Администрацията

ПРЪГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

„Fremdenblatt“. Баронъ Буриля е назначенъ за наследникъ на Чернинъ, за да се запази насоката за външната политика на Австро-Унгария. Буриля е министъръ непрѣкъснато отъ началото на войната и убѣдѣлъ привържениетъ на вътрѣшната връзка съ Германия, както и необходимостта на съюза съ нея. Назначението на Буриля е признакъ, че курсътъ на външната политика остава непромѣненъ.

„Pester Lloyd“. Съ идването на баронъ Буриля куръътъ на външната политика на двойната монархия си остава стариятъ и стариятъ трѣбва да остане. Австро-Унгария вѣрни неуклонно по точно опредѣленъ пътъ. Тя държи здраво на съюза съ Германия и съ пълна вѣра въ него, тя не ще се подаде на никакви колебания.

„Neues Wiener Tagblatt“. Буриля съдѣйствува както въ най-тежкитѣ дни на войната, така и на несравними побѣдоносенъ походъ на съюзнитѣ арміи въ Галиция и на Балкана. Прѣдложението за миръ отъ 12.XII.1916 год. е свързано съ неговото име.

Бесарабския въпросъ.

„Lumina“. Новото, което приследишението на Бесарабия ще внесе въ ромънския животъ, се дължи на факта, че въ Бесарабия има хора съ характеръ и мнзисниството е дълбоко проникнато отъ новитѣ мисли за правда и свобода. За тѣхъ вече ще трѣбва да държимъ смѣтка и не ще бѣде възможно да не ги въведемъ и въ Ромъния. Ако ние не освободихме Бесарабия, то повече отъ сигурно е, че Бесарабия ще освободи насъ отъ ярема на политиканитѣ, на олигархитѣ и ще донесе за мнзисниството, за народа, единъ по достоенъ, по справедливъ и по свободенъ животъ.

Мнозина сѣ недоволни отъ това че съединението става при извѣстни условия. Условността на съединението е нѣщо много приемливо. Правителството, поглѣда широко на пѣщата, когато турѣ такива демократични условия, защото се съобразява съ нуждитѣ на Бесарабия и съвѣта възприе тия условия. Какъ бѣха искали нашитѣ почтени политикани да стане съединението? Като дарятъ на Бесарабия слѣдъ руския режимъ тоа е нашето политическо ли? Като направятъ отъ нейнитѣ служби онеискури за своитѣ партизани отъ Ромъния ли? Като имъ турятъ на разположение нейното имущество и приходи? Като раздѣлятъ и ней по образеца на двѣтѣ исторически партии и я прѣдадатъ на моралното влияние на г-да Куза и Норта—антисемити и шовинисти подъ маската на единъ смѣтенъ демократизъмъ?

„Dorobanți“. Разрѣшението на въпроса, чия ще бѣде Бесарабия е достигнало до такова положение, че е твърдѣ съипително, дали той ще играе ѿкаква роль въ букурешкитѣ мирни прѣговори. Послѣднитѣ тѣхъ мудро се развиватъ, че стана възможно да се добне прѣдварително едно разрѣшение на въпроса.

Съ рѣшеннето на бесарабскитѣ условия, Украйна изпада до извѣстна степенъ въ опова положение, какъто имаме Полша при съединението на Холмъ къмъ Украйна. Тая млада държава ще прѣгълтне ли подобни неприятни послѣдствия, както войни западенъ съездъ?

души, били обградени съ кордонъ войници, безъ да се взематъ мѣрки отъ медицинскитѣ власти за снрпале ужасната космѣба на развилнѣлата се смъртъ. За да се довърши картината на изтрѣблението, тия нещастници биватъ натопарени на влакове по 2000 души, съ мѣстопазване Янт. Искате ли да поимътуваме съ ния влакове, за да имате пълна прѣдстава за ужаса, за да видите звѣрскитѣ обиски на „културна Ромъния“? Елате, ала прѣдупрѣждавамъ ви: бѣдетъ твърди по душа и корави по сърдце.

„Да видимъ“. Въ този вагонъ сѣ 90 души маже жени и дѣца. Една майка скучи коситѣ си надъ умрѣли 4 дѣца. Но какво става съ нея? Тя блѣдѣе, почернява като въгленъ—и съ единъ огнѣснъ ревъ тя пада върху труповетѣ на своитѣ дѣца и за винаги склѣща очи. Мракътъ не позволява да се види добръ какво става тамъ, въ жгѣла. Пѣщци и неразбрани думи. Гърчатъ се и умиратъ здрази и силни маже, наши съотечественици. Тѣ забиватъ зѣби въ дѣскитѣ отъ мажнитѣ на глѣда и болеститѣ; копвулопратъ, избѣлцватъ страшно очи, сѣкманъ искатъ съ едно недоизречено проклятие за винаги да приковатъ на позорни отлабъ своитѣ тирани.

Въ тия вагони е невъзможно да се пътува. Ужасна воя отъ разлагани се трупове и човѣшки нещастия. Никого не допуикатъ да се покаже отъ вагонитѣ. Всяка показана глава бива застрѣлявана,—и туку, въ вагона е и нуждинтъ и грѣбъ. Тия вагони сѣ грѣбници съ мъртви и живи, които трѣбва да умратъ—движещи се грѣбници, които разпрѣснатъ сирадъ и зараза.

Слѣдѣна.

Продължение отъ бр. 124.

ИЗЪ КНИГАТА

Ромънскитѣ жестокости.

Тукъ г-на Патронова отъ гр. Силистра, студентка по медицината, съ рискъ на живота си, се помъжи да помогне на нещастницитѣ, ала безуспѣшно.

За да бѣдомъ по-добри третирани, искахме защитата на коменданта, капитанъ Ионакъ, който сръбчу подкупъ поразпущае обрѣча и можахме да си купуваме отъвнѣ храна; но паставахъ ужасни дни, когато Ионакъ изгубваше на комаръ явиваше се прѣдъ отпѣлѣнитѣ и викане разбѣснѣтъ.

— Азъ съмъ добъръ, много добъръ, ала щомъ се разсѣди оставамъ звѣръ.

И, за да не забне този звѣръ зѣби и покѣти въ беззащитнитѣ жени, дапахме му новъ подкупъ отъ 3—5 хиляди лева.

Доиде заповѣдь да бѣдемъ вдигнати отъ Галацъ, но слѣдъ като ни взеха около 10,000 лева, оставиха ни.

Въ това врѣмо смѣшиха Ионакъ съ капитанъ Фулга, който, за да дѣйствува за освобождението ни, взема отъ силистрошци 10000 лева, а отъ тулчанци 30000.

Какво сѣ било това освобождение се вижда отъ факта, че слѣдъ десѣтъ дни всички биватъ наново изловени отъ тайната полиция и поставени подъ надзоръ.

Въ началото на априлъ 1917 година починали бѣрзо да ги изпращатъ задъ фронта. На гара Красна, близо до Васлуй, въ конски вагони сѣ живѣли отвлечени, отъ зимнитѣ студове почти 90% умрѣли, а ос-

таналитѣ бѣха скелети на хора, които търсѣха грѣбъ, за да сжаситѣ днитѣ и нощитѣ на свой мъченически животъ, зависящъ отъ тирани и мародери. И сѣлзи капатъ отъ очитѣ на разказвача, Иванъ Ивановъ отъ гр. Тулча.

Въ Делени населението, заедно съ войскитѣ, по най-осезателенъ начинъ е изказвало своята умираватъ българитѣ и не били рѣдѣи случаетѣ, когато послѣднитѣ молдованитѣ или войникѣ да прѣбисе нѣкой отъ отвлечѣнитѣ. Тукъ намѣри смъртъта си и 70-годишниятъ Ялко Пачевъ отъ гр. Тулча, ударенъ съ тояга въ главата отъ единъ селянинъ, когото военниятъ прокуроръ наскоро освободи, като въ отговоръ на постѣлнитѣ съ смѣхъ заявилъ:

— Нищо! Единъ българинъ по-малко.

Въ Подомени комендантъ бѣлъ отъ Кюстенджа поручикъ Франгонуло, който при всѣки случай поувалъ и оскърбѣвалъ по единъ най-мръсенъ начинъ българитѣ. Не ги оставялъ свободни дори при нещастieto имъ, а съ гнѣтъ и тирания, често ги припоавалъ да се явяватъ поредъ прѣдъ него, за да ги оскърбѣва.

Въ лагера Сасапи сѣлини изъ Силистренско били изтезавани ужасно. Често били бити безъ причина и заставяни да работятъ по поминитѣ, безъ да получаватъ по два три дни хлѣбъ. Отъ лишения и мажми мнозина намрѣли.

Тукъ единъ сръбски подпоручикъ, за да покаже героизмъто си, хвърлил бомби въ лагера и избилъ нѣколко жени и дѣца. Висѣто защита—смѣхъ и новъ побой отъ ромънскитѣ войници и офицери.

Считани въ Галацъ за заразени, сѣлинитѣ 7000

Киев. От Одеса съобщават, че на 13 тогочисленото българско население от Бесарабия изпратило свой представител за София, който свентуално да протестира против присъединението на Бесарабия към Румъния. Българите от Бесарабия се боят от съдбата на техните братя в Добруджа и не искат да бъдат заробени от Румъния.

Киев. (Украинска Т. А.). Съобщението за присъединението на Бесарабия към Румъния предизвика в всичките кръгове на украинското население голямо възбуждение. Немедленно се свика извънредно заседание на украинския парламент и на Централната рада, които бяха специално посветени на бесарабския въпрос. Всичките водители в парламента протестираха енергично против международната спекулация на румънското правителство.

Тъй като позоваха на това, че решението не само е противно на желанието на украинците, германците и българите от Бесарабия, но също не отговаря и на желанието на молдовското население.

Берлин. Протестът на Украйна до сега не е получил от германското правителство. Украйна пригласи за мир от Германия се постави официално на становището, че Бесарабия не съставлява част от Украйна. Затова Бесарабия не влиза под властта на правителството на Украйна. Украйна, обаче, запита германския посланик Мумъ, как гледа Германия на имевското решение. Мумъ обясни, че това е една работа между Бесарабия и Румъния; Германия не е направила за вземането на това решение, нито е направила нищо, за да го осуети.

Букурещ. На празненствата, станали в Яш по случай присъединението на Бесарабия, не участвували нито Таке Йонеску, нито профес. Морга

Лион. По повод присъединението на Бесарабия, в „Фигаро“ пише следното:

Германската пропаганда и румънските германопублици се слагат да използват присъединението на Бесарабия към Румъния и да отдават заслугата за това на министерството Маргилманъ, тогава когато това присъединение, в действителност е пръко и логично послъдствие от съдваната от кабинета на Братияну политика, насърчавана от съюзните държави. Действително, в момента, когато Бесарабия отстъпва жертва на безредиците, предизвикани от болшевизма, Сватул Царей (бесарабският съвет) поиска от генерал Щербачева да изпрати в страната сигурни войски да възстановят реда и сигурността в нея. Г-н Братияну, уведомен за това искане, се съгласи да изпрати откъде прутъ пълнокомисийни войски единици и тази именно мърка, подкрепена от Съглашението, доведе най-напред възстановяването на реда в Бесарабия и след това обединението на тази страна от Румъния. Това обединение никога не е фигурирало между условията за мира, по който в този момент Румъния преговаря с централните сили; то си остава пълно неосъществено и по никак начин не може да направи този мир по-малко унижителен за страната, принудена да го приеме. Трябва да се представят работите както си са и да се изложи истински събитията, което се готви.

Букурещ. (Специална телеграма) Близкият до правителството букурещки в „Лумина“ отговаря в уводна статия на украинския протест против съединението на Бесарабия с Румъния, като настоява, че това съединение е извършено от голямото болшинство на представителите на Бесарабия, при най-демократични принципи и условия. Факта че в Бесарабия живели 250,000 украинци не давало право на Украйна да се намесва в тоя политически акт, защото тогава, с погледно право, Румъния имала да се интересува за съдбата на 400,000 румъни, живущи между Днестър и Черно море. Украйна можела само да иска зачитането правата на меньшинствата, пълно, което било предварително направено. Румъния искала мирни приятелски отношения при добро съседство с Украйна и се надявала, че и Украйна не преследва друга цел. За това счита, че инцидента бърже ще бъде уреден и не се безпокои от решението на радата и дори, ако тя би протестирала. За Румъния при съединението на Бесарабия била най-голяма национална и политическа пужда.

От Яш са назначени за бесарабски министри без портфейл в румънските министерски съвети Инкулец и Чикуряну, които вече постоими клътва и взели участие в заседанията на министерския съвет. Не е съобщено, още дали е изпълнен член 7 от декларацията, въз основа на която се извърши присъединението и, които предвижда, че първите министри се посочват от областния бесарабски съвет.

Със кракски указ е промулгирано решението на областния бесарабски съвет за присъединението и е назначен един съвет от директори за временно управление на областта. Всички от тези директори представяла по едно от румънските министерства. Вестник „Лумина“, издаван под дирекцията на Стере, сегашният председател на областния бесарабски съвет, като съобщава тоя факт, прибягва, че тоя съвет от директори е назначен до избирането на Учредителното събрание, което ще унифицира организацията на Бесарабия с Румъния. Назначени са, то-

же от Маргилманъ, румънски окръжни управители в Бесарабия. За да се уяснят намеренията на Румънското правителство с тези мърки, припомниме член 2 от декларацията, който предвижда, че всички чиновници се назначават от съвета на областта, а не от румънския министерски съвет.

Според една частна телеграма на „N. D. Allgemeine Zeitung“ от Виена с дата 19. IV, в украинските парламентарни кръгове се върва, че между украинската република и Румъния ще се постигне съгласие върху подълбата на Бесарабия.

ИЗЪ РОМЪНИЯ.

(От нашия специален кореспондент).

В едно ктимо събрание на свои съмишленници в Яш, Братияну казал: „Имайте въра в мен, ний ще бъдем раководители на страната при общия мир и ще успеем, щото Румъния да излезе увеличена от войната; в тая страна имам предвиджания и уверения“. Тъм думи на Братияну, турени в свързка с държавното на по-голямата част от пресата и обществото в Молдова, както и с констатираното вече нерешително държане на правителството, закръпва настойчиво разпространяваното мнение, че правителството на Маргилманъ означава по-скоро един успях на Братияну, от колкото един решителен триумф на една привързана към централните сили политика. Кабинетът Маргилманъ подобно той на Авереску, е послужил на Братияну да се избъгне, щото начело на управлението да застане Карп, който е решителен враг на антаптата, на краля и на пълния братияновски режим. Кабинетът Маргилманъ, сравнително слаб и малко популярен, е по-скоро поражение за Карп, отколкото за антаптофилски групи и се счита, че стод на власт в Молдова благодарение компромисът с Братияну. Топът на органа на военното управление в окупираната Румъния „Газета Букурещилоръ“, който в последните дни не скрива едно предупрждение към Маргилманъ да вземе мърки срещу Молдовската антаптофилска пропаганда, потвърждава това.

Приета е оставката генерал на Пресанъ и вместо него е назначен Генерал Крамстеску за началник на румънския генерален щаб.

Банка Национала основа свои клонове в Бесарабия. Специална комисия от висши чиновници е отпактувала за Бесарабия с цел да работи за създаване на търговски връзки между тая област и Румъния.

Професор Стере, изпозителният председател на бесарабския областен съвет е бил, приет в Яш тържествено от краля и награден с висок орден.

В окръжият Дорохой и Нишчу, според последните бюлетени, негласният тит вързувал в голем разбър.

Министър-председателят Маргилманъ заявил на липния вестник „Айкуни“, че веднага щом се завърне в Букурещ, ще разтуря парламента и след един месец ще произведе избори за нов парламент. До сега, обаче, тоя разтурване на законодателните тела не е последвало.

Украинската република е назначила за свой дипломатически представител в Румъния членът от централната рада Г. Галаганъ, който вече пристигнал в Яш, и бил приет на едночасова аудиенция от румънския министър-председател. Специалният украински пратеник, според в. „Лумина“, имал за задача да уреди с румънското правителство всички политически и териториални въпроси, въпроса касателно военния материал, оставен от руската армия и да установи економическите връзки между Украйна и Румъния. Акредитивното писмо на украинския мръ Галаганъ е подписано от министър-председателя и тоя на външните дѣла на републиката.

Според „Букарестер тагблатъ“, военното съюзно управление в Румъния ще издаде наскоро заповед за частично вдигане на съществуващия мораториум. Според нея, всички парични иземания, породени преди 13 ноември 1916 год., стават изискуеми в размер от 35%. Промоходимите от нарушения или притъжления са изцяло изискуеми, всички лихви след тази дата са изискуеми, а дължимите до тая дата само в поощрени процент. Несплащането доброволно на 35 проценти, прави изискуема пълната сума. Особени нареждания се предвиждат за мъчителнически и банковитъ вземания. Специални удеснения се предвиждат за интернираните поданици на централните сили и за принадлежащите към войската. На съдилищата се предостави правото да дават отделни отсрочвания.

В „Лумина“ съобщава, че демобилизирането на румънската войска, приустановено от известното време, ще започне палово след подписването на мира. Не ще могат, обаче, да се завърнат в окупираната територия освен запасните части. Действащите части, войници и офицери, ще останат в Молдова до ратификацията на мира.

Букурещката община, за посрещане военните разходи и лихвите на поравините си заеми, сключи заем от 27 милиона лева при един консорсориум от мѣстни банки, на чело на Банка Национала.

По оставката на генерал Пресанъ от поста началник на румънския генерален щаб съобщават, че тя е била подадена, като протест против правителството Маргилманъ, което генерала отказал да признае и с което не искал да бъде в съприкос, повение. Генералният щаб имал претенцията да контролира дѣйствиата на правителството.

Сутренните вѣстници дават съчувствени отзива по смъртта на българския берлински посланик Ризовъ, като изтъкват заслугите му към България и към централните съюзи.

От Виена съобщават на „Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ с дата 19. IV: Тук се говори, че прѣговорите за мир в Букурещ, където са пристигнали генералният консул Патенъ и търговско-политическата делегация на Австро-Унгрия, ще продължат без да бъдат прѣкъсвани отново. След завършането на Баронъ Бурмиръ из Германия, за който той ще замине в най-скоро време, за да се прѣдстави на Кайзера и да направи посѣщения на имперския канцлеръ и държавния секретаръ на външните дѣла, прѣговорите ще бъдат приключени.

Според „Газета Букарещилоръ“, бившият руски посланик Поклевски Козелъ, който сега пребивава в Яш, гдето води свой стар лекъ животъ, се явил прѣд Маргилманъ и му поискал сумата седем милиона лева, обещана от правителството Братияну на генерал Щербачевъ, нѣщо, което му било любезно отказано.

Според в. „Аграрулъ“, всички реквизиции в Молдова са били винаги плащани в брой. (Б. Р. Точно тъй, както се плащали съ ограбеното в Добруджа българско население, на което даже не се издадоха реквизиционни разписки. Това за лишенъ път доказва, до колко Румъния е гледала на Добруджа, като родно мѣсто.

Според „Газета Букарещилоръ“, в всички министерства в Яш се анкетират злоупотребленията и кражбите, извършени прѣз време на Братияновото управление. Веднага, щом се съберат материалите, щѣло да се постави съ най-голяма строгост спрямо провинилите. Сжщият вѣстникъ уверява, че румънския народъ в най-скоро щѣло да бъде свидетел на моралното прѣчистване, което в вѣтущината политика било най-наложителен дѣлъ на правителството и с. т. негласно се очаквало от всички, които са страдали и страдат от незаконоуложеното панакание, по причина на вѣтущини режимъ.

ИЗЪ ЧУЖБИНА.

(В. Т. Агенция и радиотелеграфа).

Нападението върху Остенде и Зеебрюге.

Науен. За английското флотско нападение върху Остенде и Зеебрюге, един очевидец съобщава следното: към полунощ се появила аероплан над Остенде и Зеебрюге. Чу се буютово на противозеропланинѣт орджия, болбитъ и продължителното виение на английските 38 с.м. копитор. Германските крайбрѣжни батареи започнаха войната да стрѣлят изведнажъ и трепера огромната камена естрада на Молата от ужасни удари: една напълнена съ експлозивни материали анлиска подводница се приближила и се ударила в Молата. Появява се из мъглата един английски крайцеръ върху бувертата на която почнали да падат снарядъ следъ снарядъ. Кувертата бѣше потерпила от хора. Неприятелският крайцеръ се доближил до Молата и подъ смъртоносния германски картечен огънь, бѣ поставен стѣла и мостове от крайцера до стѣната на Молата, по която се качи английчанинъ. Потреперащата стѣна се по на една ожесточена борба съ колове, юрци и жиби. От 40 тѣхъ англичанинѣт единъ не се повърна живъ. Кувертата на крайцера плувала в ърви. Англичаните оинт да унищожи хидроплатната етация и други военни построения в Зеебрюге, чрѣз едно нападение по нападение, било осуетено. Три неприятелски крайцера, съ апарати за образуване на мъгла, се оизтаха да минат крайната част на Молата и навѣхат въ пристанището. Крайбрѣжният батареи откриха огънь по тѣхъ, и потопиха английските крайцери. Ощо по безуспѣшно бѣ английското нападение при Остенде Тая английскиятъ корабъ не можела да се доближи до пристанището. Тоя по бѣла заблѣзана, тѣ бѣха потопени от германските крайбрѣжни батареи Прѣз сутринта на 23 IV германските разузнавателни авиатори заблѣзали въ морето прѣдъ крайбрѣжият 7 шума-

ни развалини от кораби и трупове. Английските загуби са 5 малки крайцера, 3 торпедо-разрушителя и няколко бързи моторни лодки.

Белгийците отчаени.

Берлин. Заловените в последно време белгийски пилоти в боевете по южния фронт на р. Изер изразяват общото разочарование у белгийски войски, виждайки отдалечаването на тяхните надежди за бързо завършване на доковете си. Те заявяват, че белгийският войник е изпълнил дългът си по-вече, от колкото трябва и не може да си обясни целта на понататъшното проливане кръв за английските завоевателни стремежи.

Ирландският протест.

Ротердам. Във цѣла Ирландия, освѣнъ въ графството Улстеръ, имало въ вторникъ повсемѣстни събрания противъ въвеждането на задължителната военна служба. Като протестъ работата на всѣкъ била прѣкрѣтена. Никакви тренове не сѣ пѣтували, всички дюкани били затворени, никакви електрически трамваи не сѣ се движили и никакви вѣстници не сѣ се продавали него дѣнь.

По мясната на Хелферихъ.

Берлин. Върху последното посѣщение на д-ръ Хелферихъ въ главната вѣтрѣга, пѣкой вѣстници разпространиха слобожения, които не отговарятъ на истината и чѣсто тенденциозностъ е очевидна. Споредъ „Berliner Tageblatt“, Хелферихъ посѣтилъ главната квартира единствено, за да се съвѣщава съ имперския канцлеръ върху нѣкои още висащи германо-български стопански въпроси.

Опровержение по оставката на Кюлмана.

Берлин. В. „Германия“ опровергава, като тенденциозенъ, слухъ за оставката на фонъ Кюлманъ по поводъ на забързаното положение на неразрѣшенитѣ отъ Букурещката конференция балкански въпроси.

Неутралниятъ печатъ за английското нападение на Остенде и Зеебрюге.

Гауен. Амстердамския вѣстникъ „Стандартъ“ пише, че англичанитѣ нѣма да бѣдатъ доволни отъ резултатитѣ на нападенията си върху Остенде и Зеебрюге. Тѣ наскоро ще видятъ, че ходовѣтъ на пристанищата не сѣ затворени. Отъ холандската граница се забѣлжава, че германскитѣ торпедори взлизатъ и влизатъ въ пристанището.

Раковски убитъ.

Кишиневъ. Носи се слухъ, че Д-ръ Раковски билъ убитъ въ Одеса отъ агенти на ромѣнската националистична пропаганда.

Хроника

† Димитър Ризовъ

На 23 тогочерята въ Берлинъ е починалъ скоропостижно нашия пълномощенъ министъръ Димитър Ризовъ.

Почойникъ е родомъ отъ гр. Битоля, синъ на видно българско семейство. Още въ младите години той е напусналъ бащиния си домъ, за да се учи въ Пловдивъ, гдѣто се и прѣдалъ на обществена работа, като на първо време взема участие въ църковнитѣ ни борби. Той бѣ единъ отъ най-младитѣ ни ратници за сѣдинението на южна съ сѣверна България. Буенъ по натура, той зароботи съ неукротима енергия въ нашия политически животъ и въ полето на журналистиката си спечели едно отъ първенствущитѣ мѣста. Избранъ пѣколкократно за народенъ прѣдставителъ, по-късно той се прѣдаде на дипломатическата кариера и служи въ Цетина, Бѣлградъ и Римъ. Смертта го завари на единъ отъ най-важитѣ за България постове — пълномощенъ министъръ въ Берлинъ. Той бѣ единъ отъ дѣятелитѣ по сключването на съюза съ Сърбия въ 1912 год. Бѣдѣлото ще каже своята дума по този случай.

Напоследѣкъ покойникъ Ризовъ свърза своето име съ издаването на историческо-етнографическо-политически атласъ за България, издание на български, гръцки, английски и френски. Това бѣ една крупна работа, която допринесе много за обосноваването на нашия права върху Македония, Добруджа и Моравско. Като пълномощенъ министъръ въ Берлинъ, добруджанци иматъ да благодарятъ твърдѣ много нему за

успѣха на своята народна кауза. Ний ставаме изразъ на тѣхнитѣ испрежни чувства на съболезнование къмъ опечаленото семейство.

Съболезнование да г-жа Ризова Прѣдседателъ на Добруджанскитѣ събитѣ д-ръ Опановъ е отправилъ до г-жа Ризова слѣдната съболезнователна телеграма: Вѣстията за внезапната загуба на сѣкия ви съпругъ потопи пѣсъ, добруджанцитѣ, въ дълбока печаль.

Въ неговото лице Добруджа имаше единъ отъ най-яркитѣ борци за нейната свобода и обединение съ цѣлокупното българско отечество. Споменътъ за покойникъ ще остане за винаги въ сърцата на признателното добруджанско население, въ чисто съчувствие, моля ви, да намѣрите утѣха за дълбоката скръбъ.

Дѣтска забава въ Тулча. На 21 тогочервоначалното училище въ Тулча дадо втората си литературно-музикална дѣтска забава въ залата за конференции, ремонтирана и снабдена съ електрическо освѣтление отъ компната дивизия. Всички нумера били проити съ високъ патриотиченъ духъ и изпълненъ съ особенъ ентусиазмъ отъ ученицитѣ. Посѣтителитѣ останали прѣдоволни. Общъ чистъ приходъ отъ дѣтѣ забави 1050 лв.

Прѣдупреждение. Прѣдупреждаватъ се ония, които изпращатъ пощенски колетѣ на фронта, въ вѣтрѣшността и въпъ отъ Царството, да не влизатъ въ колетитѣ никакви писма. Нарушителитѣ ще се прѣсѣдватъ.

Прѣимущества на съкровищнитѣ бонове. Съкровищнитѣ бонове отъ 500, 1000, 2500, 5000 и 10000 лв. които народната банка пуся въ обръщение, иматъ прѣимството, освѣнъ че носятъ лихва и намаляватъ циркуляцията на банкнотитѣ: 1) приематъ се въ всѣхъ пари отъ всички държавни учреждения, 2) приематъ се за гаранция и залогъ по тѣхната номинална стойностъ за участие въ търгове, за служба и др. 3) освобождаватъ се отъ всѣкакви данѣци и 4) приематъ се на хранение отъ клоновѣтъ на банката, безплатно, платими сѣ на приноситель и могатъ да се сконтиратъ отъ банката въ всѣко време прѣди падежа.

Откраднатитѣ банкноти издирени. Стераднатитѣ сто левови банкноти (700 хиляди лева) сѣ намѣрени. Крадцитѣ — руски пѣлвиници сѣ заловени; единъ отъ тѣхъ е заловенъ съ по-голяма частъ отъ банкнотитѣ въ Галацъ. Открити сѣ и съучастникитѣ.

За пенситѣ. По новия законъ за пенситѣ, който вече е промулгиранъ, изслуженото време прѣвъ войната ще се брои двойно, ако за това време се внесатъ слѣдующитѣ процентови удържки. Дареното време излиза въ множителя на срѣдната годишна заплата отъ дѣйствително изслуженитѣ години за увеличаване размѣра на пенсията, безъ да ползва годинитѣ за добиване право на пенсия. Ако, обаче, участникътъ въ фонда е починалъ на служба съ по-малко отъ 15 дѣйствително прослужени години, дареното време се счита за попълване годинитѣ за право на пенсия.

Периметри за каменни въглища. М-вото на търговията, отдѣление за минитѣ, е наредило за смѣтка на държавата да се запазятъ, освѣнъ запазенитѣ вече прѣди 2 год. 10 периметри за каменни въглища въ южно-българския младотерциарейнъ басейнъ, още 32 нови периметри за търсене каменни въглища въ сѣкия басейнъ съ общо пространство 24,400 хектара. Запазенитѣ за държавата периметри се намиратъ въ ст. загорска, ново-загорска и чирпанска околи.

Съобщенията по Дунава. Отъ 15 тогочервоната пароходно дружество е почнало да приема за прѣвозъ стоки и пратки съ малка бързина отъ станциитѣ: Регенсбургъ, Пасау, Линцъ, Виена, Пожони, (Пресбургъ), Буда-Пеша, Вуковаръ, Уйвидекъ (Нови Садъ), Землинъ, Базиянъ и Оршова за станциитѣ на Долния Дунавъ: Видинъ, Ломъ, Рахово, Сомовитъ, Свищовъ, Русе, Силистра, Черна-Вода, Браила, Галацъ и Сулина. Транспортитѣ за Турция се приематъ само до Черна Вода, Браила и Сулина. Подобни свѣдения дава Прѣдставителството на Дружеството въ София, ул. Московска, 35.

Тулчанска Банка — гр. Тулча.

ПОКАНА

Понеже членовѣтъ отъ управителния събитѣ отсъствуватъ, а трѣбва непрѣменно да се прѣвърши дѣятелността на „Тулчанската Банка“ („Банка Тулча“) отъ последното време и за да се взематъ нуждитѣ мѣрки за запазването на интереситѣ и умоляватъ се всички господа акционери да се явятъ на извънредното общо събрание, въ недѣля 11 май 1918 година 3 часа слѣдъ обѣдъ въ помѣщенieto на банката въ Тулча, улица „Бабадагъ“ № 1

Дирекцията

Четете вѣстникъ „Добруджа“, защитникъ на добруджанската кауза

Народо-спомогателенъ фондъ „Добруджа“

6. Фригацей

Георги Митановъ 50 лв., Петъръ Михайловъ 10 лв., Петъръ Х. Великовъ 25 лв., Петъръ Станчевъ 10 лв., Петъръ Колевъ 10 лв., Дочо Петровъ 30 лв., Георги Трифоновъ 20 лв., Митю Камевъ 10 лв., Филингъ Михайловъ 5 лв., Колю Петровъ Дочевъ 35 лв., Колю И. Сжбевъ 25 лв., Иванъ Кондовъ, Георги Х. Костакевъ, Василъ Василевъ по 20 лв., Атанасъ П. Чобановъ 30 лв., Колю Иванъ Балазовъ 5 лв., Иванъ М. Мариновъ 6 лв., Станчо Петровъ 6 лв., Иванъ Калчевъ 5 лв., Всичко . . . 342 лв.
Отъ бр. 122 110,278.20
110,615.20

Изъ книгата „Ромѣнскитѣ жестокости“.

Умрѣли отъ лишения, побой и мизерия, жители отъ с. Добрумларъ, с. Ходжа-кой и с. Янж-Чатакъ, селостренска околия, откарани отъ ромѣнскитѣ власти прѣвъ 1916 година въ Молдова.

№ по редъ	Име и прѣзиме на починалия	Възраст	Занятие	Кадѣ е починалъ
1	Иванъ Лакеровъ	48	земледѣл.	Г Р О Б Н И Ц А П О Д Р И Г А
2	Гено Христовъ	43	"	
3	Ив. Ст. Гвоздейковъ	40	"	
4	Кръстю Черневъ	30	"	
5	Павли Ивановъ	34	"	
6	Стойко Кръстиловъ	34	"	
7	Павлю Станевъ	40	"	
8	Еню Къровъ	60	"	
9	Маринъ Дочевъ	16	"	
10	Михалъ Кирчевъ	16	"	
11	Петръ Христовъ	48	"	
12	Киро П. Христовъ	16	"	
13	Тодоръ Н. Иовчевъ	56	"	
14	Еню Г. Урловъ	56	учителъ	
15	Пани Камарашевъ	50	земледѣл.	
16	Атанасъ Ат. Миховъ	30	"	
17	Димитъръ Тодоровъ	55	"	
18	Доко Илиевъ	50	"	
19	Иванъ Московъ	58	"	
20	Еню Ив. х. Цапевъ	16	"	
21	Дончо Юрдановъ	15	"	
22	Дони Петровъ	25	"	
23	Димо Великовъ	20	"	
24	Бекиръ Анишевъ	48	"	
25	Рахимъ Мех. Пандонъ	45	"	
26	Ибнъ Рашидовъ	30	"	
27	Исмаилъ С. Чолакъ	40	"	
28	Стойчо Георгиевъ	45	българинъ	
29	Костадинъ Ганевъ	55	"	
30	Аам Неджибъ	40	турчинъ	

Гр. Силистра, 28 февруари 1918 г.

Свидѣтели: Л. Бояджиевъ, Н. Петковъ.

Забѣлжка. Официалния документъ държитъ на разположение.

ВАЖНО ЗА СКОТОВЪДЦИТѢ
отъ Добруджа.

МАТЕРИЯ ЗА ВРАСТА

РАЗПОЛАГАМЪ САМО СЪ 80 КИЛОГР.

Побързайте, защото който прѣвари, той ще натовари.

Цѣна 20 лева литрътъ.

Скотовѣдци, тичайте при
НИКОЛА КОСТОВЪ
книжаръ—Балчикъ

Загубена е дамска кожана лисица боа на 12 т. м., между шосето с. Ени-кой и Бабадагъ. Който я е намѣрилъ, молимъ да я прѣдостави въ редакцията на в. „Добруджа“, срѣщу прилично възнаграждение.

Директоръ Драгомиръ Пачовъ